

Verhaal

Remco Campert rookt nog.

(Allard van Lenthe, september 2018)

Met opmerkingen [a1]:

In november 2017 ben ik bij de première van de Campert-documentairefilm 'Verloop van jaren' in de bioscoop Tuschinski in Amsterdam.

De schrijver-dichter zit midden in de klassieke Art Deco-ontvangsthal. Er staat een tafeltje en een asbak naast hem.

Ik ben voor hem naar Tuschinski gekomen, alleen Remco zit niet op mij te wachten.

Hij zit op niemand te wachten.

Maar ze komen wel. Ze stromen Tuschinski in, ze drommen om Remco Campert heen als een bijenvolkje om de koningin.

Remco wordt geknuffeld en gekust en iedereen heeft wat voor hem meegenomen.

Het is te veel van het goede, bekaf wordt hij ervan.

Na een kwartier komt hij al niet meer overeind en geeft hij zijn gasten zittend een hand.

Hij steekt zijn hand omhoog, die wordt dan even door iemand vastgepakt. Oh hallo! Ja hallo!

Wanneer hij weer eens een sigaret op steekt, zegt iemand waar ik even mee sta te praten: 'Hij rookt nog. Zo lang hij rookt, is hij nog niet dood.'

Twee maand later heeft Remco Campert longontsteking, maar hij heeft mij beloofd om voor een optreden tijdens op een Boekenweek-avond naar de Deventer Schouwburg te komen. Belofte maakt schuld.

Ik heb hem aan de telefoon, ik zeg: 'U bent de belangrijkste die avond, ik kan u niet missen...Kan ik u niet met een auto van huis komen halen? Desnoods met een ambulance!' 'Als dat zou kunnen!' zegt Remco, 'Mag ik wel roken? Dat lijkt me het ergste van een ambulance en van een ziekenhuis: dat je er niet mag roken!'

"Bij mij in de auto mag je roken!"

Opgetogen rij ik naar de Jan Luikenstraat in Amsterdam Zuid.

Wanneer ik bij hem aan bel, wordt er niet open gedaan. Nog maar een keer bellen en nog een keer, ik krijg het benauwd, maar toch, na een derde komt hij met een dikke jas en een muts op naar buiten.

Hij wil achter in de auto zitten.

Nee, hij wil niets drinken of eten, hij valt in slaap.

In Deventer Schouwburg zet ik hem in de coulissen in een stoel, hij valt weer in slaap.

Wanneer hij moet optreden, staat hij moeizaam op, recht hij zijn rug, slaat hij wat stofjes van zijn broek en loopt kwek naar de microfoon.

Na afloop (big applaus) wordt hij meteen in de auto gezet. Vlug, terug naar Amsterdam.

Nee, hij wil niets eten of drinken, hij zegt niks meer.

Wanneer ik aan de directeur van de Deventer Schouwburg, Alex Kuhne, vertel dat ik blij ben dat Remco Campert die avond niet onder mijn handen is gestorven, zegt hij: 'Dat was anders wel een mooie krantenkop geweest: Remco Campert sterft na een optreden in de Deventer Schouwburg!'